

UN CEL NOU I UNA TERRA NOVA

CARLES BELLVER TORLÀ

**XVI PREMI DE NARRATIVA BREU
JOSEP PASCUAL TIRADO DE CASTELLÓ**

UNARIA
EDICIONES

Aquesta obra va obtenir el XVI Premi de Narrativa Breu Josep Pascual Tirado de Castelló, amb un jurat format per Joan Josep Trilles, Ximo Ramos, Francesc Rambla i Amelia Díaz.

Amb la col·laboració de l'Excma. Diputació de Castelló, la llibreria Babel i la Federació de Colles de Castelló.

Primera edició: Novembre 2015

© **Text**

Carles Bellver Torlà

© **Fotografia de portada**

Carles Bellver Torlà

© **D'aquesta edició**

Unaria ediciones

C/ Enmig, 22 — 1r G • 12001 Castelló de la Plana

www.unariaediciones.com

hola@unariaediciones.com

Coordinació editorial

Amelia Díaz Benlliure

Disseny de la col·lecció

Akane Studio

ISBN

978-84-943850-9-4

Dipòsit legal

CS 465-2015

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, tret de l'excepció prevista per la llei. Adrece's a Cedro (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si necessita fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

A I. M. G., des d'aleshores, per sempre.

UN CEL NOU I UNA TERRA NOVA

seguit de

**SET SOMNIS D'ESCRITORS
I UN D'UNA ESCRITORA**

Carles Bellver Torlà

UN CEL NOU I UNA TERRA NOVA

Un pit-roig en una gàbia
tot el cel encén de ràbia.

William Blake

“Auguris d’innocència”

Just abans de la fi del món

La casa en què vaig venir a allotjar-me —un edifici de pisos modernista vingut a menys, dividit en habitatges no totalment aïllats uns d'altres— se m'apareixia als vespres com un laberint, una xarxa secreta de túnels o la cova d'Alí Babà: un espai per moments fronterer amb els somnis o amb la fantasia. La indefinició dels límits, un cert desordre, i les restriccions que afectaven sovint l'ús de l'enllumenat, contribuïen sens dubte a modelar aquesta sensació. La primera o la segona nit, no n'estic sempre segur perquè les hores d'aquella setmana originària se m'amunteguen en la memòria, vaig errar el camí en eixir del lavabo. Vaig girar a l'esquerra en compte d'anar a la dreta, vaig baixar per una escala que no era la que havia agafat per a pujar i, finalment, vaig seguir per un corredor que tampoc no vaig distingir del meu, tot i que el vaig entreveure més atapeït d'andròmines que adés, i a posteriori és evident que això m'hauria d'haver fet sospitar. Quan creia, doncs, que entrava en la meua cambra després de l'espill i el paraigüer, potser idèntics als altres o potser no del tot iguals, vaig irrompre de fet en una cuina, on una família d'aire rústic s'aprestava a sopar. El pare barbut amb la boina calada fins a les orelles, la mare en bata i els dos infantons esbalaïts, en pijama com jo mateix. Vuit ulls m'interrogaven i jo vaig farfallejar una disculpa i em vaig escapolir tan de pressa com vaig poder, amb el propòsit de desfer les meues passes i encertar la ruta de tornada, però amb tan poca traça que de

nou em vaig confondre —hauria jurat que, ara sí, reconeixia els quadres penjats en la paret— i vaig anar a parar no pas al meu dormitori sinó a un altre. Un de més menut, de manera que en travessar la porta vaig restar a mig metre escàs d'un llit en què una dona jove, d'una vintena curta d'anys, asseguda, es despullava. Immediatament, una reacció ben natural, es va tapar els pits i el ventre amb la camisa de dormir. Sense badar boca, però, i sense deixar de mirar-me de fit a fit, em va invitar a atansar-m'hi amb un gest de la mà que li quedava lliure i m'agafà la meua. M'havia ruboritzat. Impossible dissimular l'erecció. Amb l'altra mà, amb la que fins llavors pudorosament es cobria, em va abaixar els pantalons ratllats de mussolina que estrenava.

—Pareixes un cavall.

No vaig copsar en el seu to —ni tampoc en l'expressió de la seua cara— cap indici de sarcasme. Més prompte, això sí, una viva curiositat, un desig d'entendre. Es va gitar i va separar les cames. “Vine”, em va dir. Es va mullar els dits amb saliva i em va mostrar per on. Jo em vaig acabar de traure la roba i m'hi vaig tombar a sobre.

A la matinada em va donar indicacions precises per a trobar la meua cambra i em va fer marxar.

De vegades crec recordar que aquella primera nit vaig dormir d'una tirada, després del llarg viatge en tren i d'un sopar frugal servit pels meus amfitrions. Però llavors m'adone

que no, que aquell son reparador s'hagué d'esdevenir en tot cas després de jaure amb Ella.

2. Si en baixar del tren, a l'Estació del Nord, vaig creure que percebia senyals clars d'un cert vigor econòmic en la sòlida enginyeria de ferro i formigó —i d'un geni artístic també, en la decoració al·legòrica, rica en motius vegetals i encapçalada per una àliga com a símbol de la velocitat—, en eixir al carrer vaig haver d'acceptar que es tractava tan sols d'un miratge, o dels vestigis potser d'una minsa prosperitat passada. Enfront, envers la plaça de la Vergonya, les façanes amb miradors i balconades burgesos maldaven encara per mantenir l'engany —tot i la brutícia que ennegria la pedra— i el fènix al capdamunt d'una cúpula convocava òbviament —desesperadament— un improbable futur després de la foguera. Però la visió en girar la cantonada, on ens esperaven quatre taxis atrotinats, apuntava sense remei a l'abisme, a l'abocador de les cendres. Els xofers, recolzats en els seus vehicles, paraullejaven, es grataven l'aixella, escopien a terra menyspreant la higiene i el decòrum, alhora que, des d'un portal proper, tres dones ens aguaitaven. Les cuixes i la pitrera a l'aire, malforjades, maquillades i emperrucades com si es prepararen per a una sinistra funció de varietats, em feren pensar cada una en una espècie zoològica diferent: llargaruda com una girafa, carallarga com una egua, rodanxona com un porquet. (Comparar les persones amb animals, o més exactament percebre-les així, és una disposició innata del meu cervell, no cap maldat deliberada, que m'ha fet la guitza des que tinc ús de raó.) De sobte, mentre regatejàvem el preu dels trajectes, van començar a llançar-nos impúdiques invitacions. Això em va

fer posar nerviós i em vaig afanyar a acceptar la tarifa que m'oferien, probablement abusiva.

—No corregueu, mocosos —ens acomiadaren en fer-se palès que no ateníem els seus reclams—, que no ens mengem els xiquets!.

La capa espessa de boira que entelava el cel m'affligia. No perquè no n'haguera vist mai cap d'igual, sinó perquè no m'esperava retrobar-la ací, en aquesta regió agrícola que la propaganda turística exalçava com una terra lluminosa i floral. El recorregut, en fi, en un d'aquells cotxes ronyosos fins al carrer de les Arts Màgiques, número 33, va servir per a confirmar les pitjors impressions després de la primera. La misèria, la indolència i la immoralitat s'estenien pertot arreu. Gent gran mendicant en cada carrer, o remenant les escombraries, cases enrunades o a punt d'enrunar-se, solars plens de deixalles, tàpies cobertes de gargots obscens, o d'heura si la natura feia el favor. Res d'això, tanmateix, no era el més greu. No era només que la ciutat i els seus habitants es degradaven a ulls veients, sinó que, més enllà d'aquestes petites circumstàncies que induïen a la pietat o a la repugnància, m'assaltava la idea —es repetiria més endavant— que la realitat en ella mateixa es desarmava davant de mi. Poc abans de fer cap a la meua destinació provisional vam creuar un pont —“el de l'Exposició”, m'informà el taxista: Déu meu, quina mena d'exposició?— per damunt d'un riu que només ho era de nom, ja que mancava totalment d'aigua.

3. Cada dia, si més no des que em vaig poder convèncer que no em passaria res dolent pel camí, em despertava a trenc d'alba i marxava a peu fins a la Delegació d'Hisenda: un d'aquells edificis monumentals, una mica més lluny de l'estació, molt semblant als que vaig contemplar en arribar. A aquella hora els carrers eren totalment deserts. Ni tan sols els pidolaires, ni els carteristes, no s'havien llevat encara. Només s'hi veia passar alguna furgoneta del servei de neteja, òbviament insuficient, i molt de tant en tant un cotxe de policia amb els llums encesos que no s'aturava mai. Una ciutat bruta, doncs, però en calma. La passejada, d'uns trenta-cinc a quaranta minuts, si no resultava plaent, almenys em venia bé per a deixondir-me abans de posar-me a examinar lligalls i lligalls.

Durant la Davallada es va desvelar que en el Protectorat de Llevant, i en altres regions perifèriques del Gran Regne, s'havien deixat de tramitar la majoria de les taxes, fins a un noranta per cent de la suma que hauria pogut ingressar el Tresor. Unes vegades per suborns, o per pactes il·lícits; altres, es deia, senzillament per desídia. Durant un temps s'havia palpat amb la punta dels dits una opulència fora mida. Tot ho penetrava una febre dels negocis iniciada en descobrir-se vetes d'or en els barrancs de la costa. Aquesta hipertròfia de la compravenda, una veritable histèria col·lectiva, s'acompanyà d'un abandonament general de les responsabilitats, una tàcita descurança. Els poders locals, que presumien de guiar amb mà de ferro la prosperitat, es va demostrar que havien dilapidat els diners de maneres vertaderament inexplicables.

Siga com siga el filó es va esgotar; era molt més petit que no es calculava —si és que es feren mai càlculs— i les activitats productives o improductives, l'economia en general, s'havien aturat en sec. A conseqüència d'aquest col·lapse l'administració regional va patir una paràlisi anímica i hagué de ser suspesa temporalment per l'Autoritat Central, que hi va enviar un cos nombrós de funcionaris per a fer-se càrrec dels afers públics. Novells, la majoria de nou ingrés, molts interins com jo. Als de la meua remesa se'ns havia assignat la missió de revisar cada expedient sistemàticament, *meticulosament* —aquest era de bon tros l'adverbi preferit del Sr. Malmusell, el nostre cap d'àrea, que el repetia a tota hora i el pronunciava exactament així, *subratllant-lo*—, a fi de traure'n tot el suc que poguérem. Entenent per suc diners per a l'Estat, mitjançant reclamacions i execucions de deute, multes, embargaments. Malmusell era un inspector veterà, vocacional; astut, esquerp, rabosí, gairebé carronyer.

4. Ens allotjaren d'ofici en hotels barats, en pensions, fins i tot a alguns en domicilis particulars, com em va passar a mi. Ens calia tenir, ens digueren, una ment oberta, estar preparats per a adaptar-nos als canvis, acceptar les diferències. La primera sorpresa en la casa on vaig venir va ser la porta del carrer, que es podia obrir des de dalt, des dels pisos, utilitzant un dispositiu de cordes i politges francament rudimentari, però cal admetre que enginyós. Tampoc no hi havia ascensor, ni tan sols un d'aquells antediluvians com el que em mirava amb por quan era menut, quan la mare em portava als metges, o com el que després em trobaria en la feina, dels que pugem i baixen dins d'una mena de gàbia metàl·lica, amb la

maquinària i els cables exposats a l'escrutini general (cosa que a mi no em tranquil·litzava gens: és per una bona raó que els mecanismes interns de les coses haurien de romandre ocults).

Tenia, però, la meua cambra, ni més ni menys, acceptablement àmplia, confortable i ventilada, i un bany escales amunt sols per a mi: excepte urgències, s'excusaren. Què més volia? Els costums, això era evident, divergien d'aquells amb què m'havia criat. Els horaris de les menjades, els noms d'algunes coses bàsiques. Que les salsitxes es digueren *llonganisses*, que hom comprara per a *esmorzar* —a mitjan matí— *coca* —de tomata, d'espínacs—, *pastisset de peix* (de tonyina) o *rosquilletes*, cruixents i esponjoses; que per anar un dia massa abrigat pogueres *agafar la pallola*; o que s'enorgulliren d'improvisar: "*pensat i fet*", recalcaven de grat. Però Vicentico i Desemparada —els meus amfitrions— van ser des del primer dia dues persones d'allò més correctes i amatents, sempre ben disposades a atendre les meues peticions i a resoldre els meus dubtes o petits problemes, de vegades fins i tot sense esperar que els ho demanara. Tenien, és clar, les seues rareses, com tothom quan és vist de prop. Estaven jubilats. Ell era un home amb bigoti com els d'abans, la cara redona amb mig somriure inscrit permanentment. Una mica despistat, absort en les seues dèries. Passava el temps fent mots encreuats i col·leccionava en prestatges els quaderns ja completats, junt amb diccionaris de tota mena gastats per l'ús. Desemparada, mentrestant, anava aqueferada amb una cosa o altra: preparava el sopar, arreglava la cuina, passava el plomall pels mobles del saló o sargia uns mitjons del seu marit. Sempre li quedava alguna feina per fer. I, tanmateix, advertia en ella

una certa distinció, una delicadesa, que no es corresponien amb aquesta condició aparent de mestressa de casa. Com si haguera viscut temps millors i en el seu fur intern no els haguera abandonat mai del tot. Potser en aquesta mateixa casa abans de ser partida i veure's obligats a llogar cambres? La seua aparença, també: era una dona prima i petita, de trets fins, la cara neta, invariablement pentinada amb els cabells recollits i amb bon gust per a la roba, discreta, però moderna i d'estampats alegres. No em va sorprendre, doncs, que cantara fragments d'òpera mentre anava per casa, però que foren en llemosí, confesse que això em va fer dreçar les orelles. També amb el seu home empraven per a comunicar-se la seua llengua. Jo no l'havia sentida mai. En coneixia, és clar, l'existència. En l'escola primària estudiàvem quins eren els altres idiomes de l'estat, però crèiem que no eren llengües de cultura i que només les parlaven individus o grups ben definits: la gent gran del camp no alfabetitzada, intellectuals esnobs o capelletes de joves romàntics, proclius al separatisme. M'intrigava per tant que ho feren aquesta bona gent de ciutat, tan normals, afables i educats. La jurisprudència i el sentit comú, se'ns havia dit, no avalaven l'ús dels dialectes davant de terceres persones que no els entengueren, o que es pogueren sentir violentes per això.

(Més endavant sabia que era sempre la mateixa òpera: *La filla del Rei Barbut*. M'ho contà una vegada el senyor Vicentico. Van assistir a l'estrena al Principal, quan eren nuvis o novençans, i després en van comprar l'enregistrament. I el tocadiscos també, a posta. Era l'únic disc que tenien, tret d'una col·lecció de singles que regalaven amb certa marca de

licor. Però aquests no els posaven mai. Eren cançons populars, antics èxits de la ràdio molt passats de moda.)

La primera nit, efectivament, vaig sopar amb ells: coliflor amb beixamel gratinada. El meu estómac no ha tolerat mai la col, ni la beixamel, però per cortesia no vaig gosar refusar el plat. Vaig fer el cor fort i me'n vaig engolir més de mitja ració, una cullerada darrere d'una altra. Quan vaig jutjar que la porció que em deixava no significaria una ofensa vaig posar per excusa el cansament del viatge, que d'altra banda era ben cert, i em vaig retirar.

5. Ens agradava besar-nos, llargament, cada nit, i després fer l'amor. Va ser així durant mesos. En acabant de sopar i de rentar els plats, Desemparada s'endormiscava al sofà davant de la tele amb la reposició d'alguna sèrie, o amb algun concurs de per riure en què la cadena pública regalava xecs sense fons. Vicentico, llavors, es reconcentrava en els seus mots encruats. Jo els deia bona nit i, en lloc de tancar-me en la meua cambra, amb sigil propi de funcionari m'esquitllava fins a la seua. Ella m'esperava sempre en el llit.

A la matinada marxava. Jo treballava fins al vespre de dilluns a divendres. Dissabte fins a les dues. El clic dels interruptors damunt de les taules marcava el ritme de la feina. L'havies de prémer en donar carpetada a un assumpte i emprendre de seguida el següent. Calia no perdre un segon ni per a agafar aire. El conserge, el senyor Aurelio, menut i coix, es passejava per la sala amb l'uniforme de botons de llautó, recollia els formularis emplenats i se'ls enduia a Auditoria,